

3,000 Rd., saa svarer han $\frac{3}{10}$ pCt., og gaar vi til endnu højere Beløb, saa bliver Brøken saa stor, at man ikke kan Andet end regne den for en Heel. Derved forekommer det mig, at der fremkommer en større Retfærdighed, idet den, der har en mindre Indtægt, ogsaa svarer en mindre Procentdeel i Skat end den, der har en højere Indtægt, og som altsaa har lettere ved at udrede den. — Naar der i § 12, hvori der indrømmes, at der maa gives en Lempelse paa Grund af større Familie, Fraværelse fra Hjemmet og andre beslige Forhold, siges, at dette kun kan skee, naar der er skeet Selvangivelse, og naar der saaledes paa flere Maader er søgt at fremkalde Selvangivelse, saa maa jeg tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, at det ganske sikkert for mange af Kjøbstadboerne og navnlig for mange Handlende vil være meget svært at angive, hvilke Indtægter de i Virkeligheden have havt i det sidste Aar. Den Handlende har jo en Række af Forretninger, hvoraf den ene kommer og den anden gaaer, der er altid nogle Forretninger, som ere gaaende, og det er virkelig paa et vist givet Tidspunkt af Aaret meget vanskeligt at sige, om Forretningen vil give Tab eller Avance. En Forretning kan nemlig ved Aarets Afslutning muligviis udvise et Tab, uden at dog den samvittighedsfulde Kjøbmand kan sige, at det er et virkeligt Tab; thi Forretningen er ikke afviklet, den kan maaskee endnu gjerne give Gevinst. Det Omvendte kan naturligviis ogsaa være Tilfældet; en Forretning, der ved Aarets Slutning giver Gevinst, kan gjerne inden den bliver afviklet, give Tab. Det vil sees, at det i saadanne Tilfælde ikke er saa let at angive sin Indtægt. I saa Henseende tror jeg, at der kunde vindes endeel, dersom det blev tilladt vedkommende Selvangiver at tage en længere Arrække, f. Ex. 3 eller 5 Aar, og sige: Jeg har i den givne Arrække havt en saadan Indtægt. Derved vilde der komme noget mere Stabilitet og Sikkerhed i Angivelsen, og man vilde være mere rolig ved Selvangivelsen, idet man da ikke behøvede at være saa bange for at

tage fejl. Jeg vilde ansee det for en Forbedring, naar vi isvrigt skulde have Loven omtrent som den er, dersom der kunde skee en Forandring i den Henseende. — Jeg skal for mit Vedkommende ikke videre fordybe mig i Detaillen af Loven.

H. Masmussen: Landstingets vigtigste Opgave ved det foreliggende Lovforslag er, forekommer det mig, rigtig at overveje, om det er uundgaeligt at faae en Indkomstskat. Jeg er ikke af dem, som kan slaae sig tiltaals med de Bemærkninger, der ere fremsatte i Lovudkastets Motiver, uden nærmere Betragtninger over vor finansielle Tilstand. Nu mener jeg, som Enhver her i Thinget bekjendt, at det er meget vanskeligt for Landstingets Medlemmer at anstille Betragtninger over vort Finantsvæsen; men saameget bestomere forekommer det mig, at den høitærede Finantsminister er kommen lidt vel tidlig med sit Forlangende. Jeg synes og tror for mit Vedkommende, at det havde været meget rigtigere, dersom Finantsvæsenet trængte til et Tilskud, at den høitagede Finantsminister da havde ligesom tidligere forelagt en Bevillingslov og forlangt et bestemt Beløb, saaledes, at man kunde have dannet sig et Begreb om, hvad det egentligt er, Pengene skulle bruges til. Nu kunde det jo synes, at det er uskadeligt at vedtage denne Lov; thi, som Lovudkastet forudsætter, har Bevillingsmyndigheden det jo i sin Magt, naar Regjeringen forlanger en Indtægt ved Hjælp af denne Lov, da at nægte det; men det forekommer mig dog, at, naar vi faae en nøiagtig Opgjørelse af vort Finantsvæsen, er det tidsnok at vedtage en Bevillingsform. At vi ikke kunne undgaae en Indkomstskat, have vi endnu intet Beviis for. Det staaer jo, som det aarede 1ste Medlem for 10de Kredts (Vesjen) rigtig bemærkede, i Bevillingsmyndighedens Magt at afgjøre, om vi trænge til en ny Skat; det staaer jo i Bevillingsmyndighedens, i Repræsentationens Magt, f. Ex. istedetfor at der er forlangt og maaskee vil blive forlangt aarlig c. 5 Millioner til vort